

DIÀLEG...

Vaig escoltar a un grup de joves parlant de teatre:

El dilluns al matí, l'endemà de la representació de «La núvia portava cua», vàrem estar parlant amb diferents noies:

—Us va sortir molt bé, eh!

—Jo no la vaig veure tota, però el tros que hi era em va agradar molt.

—Sí, tampoc nosaltres ens esperàvem que sortís tan bé, de veritat

Encara rèiem totes pensant amb ahir. L'Ester va recordar:

—...i llavors que en Jaume Galobart va sortir: «la planxa...!».

—Molt bo! Ho va fer molt bé; tan serio, tan calmat...

—Us va caure un quadre de la paret.

—I se us va desenganxar aquella tovallola.

—Què? Tovallola?

—Allò que estava penjat darrera.

—Ah, no! Era un quadre, però era de roba. Semblava una tovallola?

Vaig parlar després amb altra gent.

—Va ser molt divertida.

—Sí, la gent reia molt, i això, a nosaltres que érem dalt l'escenari, ens anima.

—A tu si no hagués sigut per la veu no t'hauria pas conegut.

—Era més incòmoda aquella perruca!

I altra gent també em va dir:

—Tot quedava força bé, llàstima que en Miquel i l'Isabel no feien gaire bona parella.

—Potser sí.

—I el jurat dels altres pobles, què hi deia?

—No ho sé pas. Generalment sempre es diu que ha quedat bé; però jo no crec pas que ens puntuïn massa alt. Nosaltres no tenim tanta experiència, i això es nota molt.

—Haurien de tenir en compte l'edat. Segur que sou els més joves.

—A Teia eren tots molt grans i a Alella n'hi havia de grans i joves.

—Anireu a fer-la als altres pobles?

—Suposo que sí. Ens hem de posar d'acord amb ells.

Tots estem contents perquè l'havíem assajat molt temps i hi havíem posat força interès.

En Jaume Iglesias ens va ajudar molt a fer el decorat que vàrem estrenar. No es pot dir que ens ajudés; nosaltres el vàrem ajudar a ell.

—Heu fet molts diners?

—Sí, ara ja no estem en deute, tot i que ens varen desaparèixer aquelles mils pessetes per Nadal.

—Vares veure aquell cartell que hi havia a la façana del Casal el diumenge al matí?

—Sí, hi havia una núvia... amb cua.

—El va fer l'Isabel. Era maco, oi? A dins també n'hi vàrem penjar, va quedar ben decorat.

—Teníeu televisió i tot!

—Ens la va deixar en Josep Dantí, i gairebé tots els mobles ens els varen deixar a can Lampista, a can Bassa, a casa l'Esteve Carreres i més.

—I com els vàreu portar?

—L'Enric de can Colom amb la camioneta... És un problema, però nosaltres no en podem tenir de mobles perquè se'ns fan malbé.

—«Se us fan»?

—Bé, els hi fem entre tots. Som incapaços moltes vegades de respectar les coses; també hi ha gent que s'ho carrega tot per gust, és la gran diversió de segons qui.

—I això no podeu solucionar-ho?

—Només encarrilant els petits a que no trenquin el que altres han aconseguit amb esforç. A més a més a baix no es pot deixar res, perquè quan plou l'aigua es filtra pel cantó de dalt del safareig i llavors tot neda i el que és de fusta es podreix. Pobre Casal!

La presentació ens la vàrem inventar nosaltres. Segons he sentit dir, algú no sabia de què anava al principi. És clar, ja ho vàrem fer una mica per desconcertar, és més modern. Algú també es va pensar que se'ns fonien els ploms o que el llum feia pampellugues. És normal que es pensés perquè també passa de tant en tant. Però aquesta vegada teníem en Pere Duran i l'Esteve de la Sala, que se'n cuidaven dels llums. El Pere de Can Calderí estava a dalt amb el teló i els decorats.

—L'obra era molt ràpida i no es feia gens pesada. Encara me'n recordo quan la varen fer els grans.

—Si et plau, no comparis...!

—Quan en fareu una altra?

—Em sembla que tardarem un temps; anar a assejar és cansat, a més també tenim feina i no podem... L'última setmana hi vàrem anar cada dia i és esgotador.

—Qui us dirigia?

—En Josep Ciurans i en Isidre Flaqué, que també han tingut feina. Sí, decididament, hem de descansar.

—Sí, sí; però no deixeu el teatre.

En acabar només cal dir que estem tots contents. Nosaltres ens hem esforçat i hem obtingut potser una mica més del que esperàvem; però això ja passa, el dia de fer-la de veritat ens animem, ens embalem i...

Hem vist que a la gent li ha agradat força i que hi va disfrutar, i això és doble satisfacció. Gràcies a tots i voldríem fer-vos participar de la nostra alegria!

Carpintería mecánica y Tonelería de

ANDRES TORNER

EL RIERAL

TEL. 23

SANTA EULALIA DE RONSANA